

Merhaba sevgili dostlar! Perv sireli peregamner!

Bugün Hrant Dink'in doğum günü. Bugün Hrant 72 yaşında. Ve tekrar aramızda, yine yanımızda...

Böyle oluyor zaman zaman. Sanki sesimizi duyuyor. O kaldırımda yattığı yerden doğruluyor, aramıza katılıyor, değişiyor dokunuyor bize, el veriyor. Ve usulca oraya dönüp tekrar yüzükoyun uzanıyor.

Bizler biliriz bunu. Başta canı Rakel'i ve evlâtları, o gün onunla birlikte vurulan ama ayakta kalıp da onu ve sözünü anlatmayı sürdürenler, biliriz.

İlk "Hepimiz Hrant'ız, hepimiz Ermeni'yiz" diye inleyen İstanbul caddelerinde hissettirmişti varlığını. Bazen gazetesi Agos'un önündeki 19 Ocak anmalarında, bazen de Hafıza Mekânı ve Hrant Dink Vakfı'nda ya da Uluslararası Hrant Dink Ödülü törenlerinde...

Bir hayalinin daha gerçekleştiğini görmeye dursun, o Hrant coşkusuyla yerinde duramaz, koşar gelir, katılır aramıza.

Bunu biliriz, çünkü o zaman arındığımızı hisseder, şifalanırız hep birlikte...

Çünkü gazeteci Hrant Dink bir şifacıydı da... Elleriyle çalışırdı. Konuşurken dayanamaz, dokunurdu insanlara. Dokunduğu her insanı da değiştirir, dönüştürürdü. Çünkü herkese yetecek sevgi ve sıcaklığı yüreğinde barındırırdı ve kendisine bahşedilmiş bu özelliği de paldır küldür bir doğallıkla sunardı.

Her şifacı gibi, bizi şifalandırırken kendisi de şifalanırdı. Çünkü bizler, yani hem Türkler hem de Ermeniler hastalanmıştık 100 yıl kadar önce... Bu topraklarda yaşatılanlar ve yaşananlar yüzünden...

İyileşmenin yolu birbirimize dokunmaktan geçecekti. Dokunarak konuşmaktan... Konuşarak birbirimizi anlayacak, kabul edecek ve geçmişimizle yüzleşecektik.

Bir hikâye anlatıcısıydı Hrant. Küçük insan hikâyelerinden yola çıkarak anlattı, atalarının bilinmesi Türkiye insanından esirgenen o büyük hikâyesini.

'Hiç düşündünüz mü niçin kayboldular?' diye sorarken, kendi deyişiyle 'kilitli vicdanları' yoklamaya başlamıştı. Bunu yaparken suçlayıcı ya da yargılayıcı değildi. Dili barışmanın, barışın diliydi.

Gazetesi Agos'taki yazılarıyla anlatmaya başladığı şeyi, sonraları Türkiye'nin aydınları arasına katılarak ülkenin çeşitli yerlerindeki toplantılarda da anlatır oldu. Bir dengbeç gibi Anadolu'yu gezerek anlattı durdu.

Yüzyıllık Ermeni'ydi o!

Bu yolculukta kendi kimlik mücadelesinin de ötesine geçti. Giderek Türkiye'nin demokrasi ve insan hakları davasının aktif bir savunucusu haline geldi.

Hrant hem tek tek insanlara hem de farklı kimlikteki topluluklara dokunarak ve onlar arasında bağlar kurarak yaşadı.

Arkadaşımın dokunduğu insanlardan biri de bendim.

Onun benzersiz hayatını anlatmak için 700 sayfalık *Hrant* kitabını yazdım ve yine bir doğum gününe yetiştirerek, 15 Eylül 2010'da ona hediye ettim. Kitabını, Hrant'ı düştüğü o kaldırımdan kaldırmak için yazdım. Başta ailesi, hayatının ve mücadelesinin en yakın tanıklarının sesleriyle kurguladım. Tek başıma değil, hep birlikte kaldırdık onu.

Aradan yıllar geçti. Bu süreçte Hrant'ın Arkadaşları 19 Ocak'taki anmaları düzenleyerek ve yıllardır süregelen cinayet davası duruşmalarını izleyerek yeni bir hafıza kaydı oluşturdular.

Hrant Dink Vakfı kuruldu. Anadolu Ermenilerinin suskunluğa mahkûm edilmiş geçmişlerini dile getiren sözlü tarih çalışmaları, konferanslar, yayınlar ve geziler birbirini izledi.

Gazetesi Agos'un yerinde 23.5 Hrant Dink Hafıza Mekânı vücut buldu.

Hrant'ın hayatıyla birlikte Türkiye'nin yakın tarihinin ve azınlık politikasının sergilendiği Hafıza Mekânı'na sanatçı eli de değdi. Büyük usta Sarkis, Hrant'ın çalışma odasının bitişiğindeki eski gazetelerin yığılı durduğu depodan büyüğü bir Anma ve Adak Odası yaratırken, Hrant'ın kitabını da orada zamansız bir duvar saatine dönüştürdü.

Bütün bunlarla bir anlamda Hrant'ın şahsında ortak bir toplumsal hafıza oluşturuldu.

Hrant'ın doğum günü olan 15 Eylül'de, Türkiye'den ve dünyadan ömrünü onun gibi özgürlük ve adalet mücadelesine adanmış hak savunucularına, sizlere verilen bu ödülün tarihi de işte bu süreçte oluştu.

Sevgili dostlar!

Zamanın ruhu karanlık bir dönem dayatıyor hepimize. Bütün dünyada olduğu gibi, ülkemizde de...

Ama her şeye rağmen umudumuzu korumak istiyoruz.

Çünkü Hrant, karanlıkların en koyusunu yaşarken bile umutluydu. Ve her zaman barıştan yana durdu.

Daha Agos'un ilk yılında, bir barış bildirisine imza verirken, "Savaşın ölümü imzamdandır, benimki de Barış'tan olsun!" diyecek kadar hem de...

Bugün 18. verilen Uluslararası Hrant Dink Ödülü sahiplerini kutluyor, bu dayanışma ve paylaşma gecesinde "her şeye rağmen barış" diyoruz ve bu umudu sizlerle birlikte çoğaltmaktan onur duyuyoruz.